

INDISCH WEEKBLAD VAN HET REGT.

Maandag, 5 Januarij 1874.

HOOFDBUREAU: te Batavia bij OGLIVIE & Co.; te Amsterdam bij SCHALEKAMP, VAN DE GRAMPPEL & BAKKER.

Agenten: te Soerabaya, GEERs. GIMBERG & Co.

Prijs per Jaargang f 25.—.

Alle Brieven of Bijdragen, bestemd voor de Redactie van het Weekblad, gelieve men FRANCO te zenden aan de Uitgevers.

HANDELSZAKEN.

Het vonnis in sake de Sha.

Onlangs heeft het Hoog-Geregtshof (2de kamer) het vonnis bekrachtigd van den Raad van Justitie te Batavia dd. 27 September jl., waarbij U. de Sha, gewezen boomklerk der firma de Lange & Co., werd schuldig verklaard van misbruik van vertrouwen, bij herhaling gepleegd en veroordeeld tot vijf jaren gevangenisstraf.

De acte van beschuldiging hield in, dat hij de sommen van f 4564.35, f 2535.25, f 60.72 en f 202.96, hem door zijne firma ter hand gesteld om daarmede respectievelijk de invoerrechten van 900, 200, 300, 300, 200, 200 en 40 kelders genever te betalen, ten eigen bate had aangewend, ten nadeele van de eigenaresse dier gelden, zijnde de toenmalige firma Winsser, de Lange & Co.

Als getuigen werden in de eerste plaats gehoord de chefs van gemelde firma, welke verklaarden, dat aan de Sha de gelden, bestemd tot betaling der invoerrechten van gemelde kelders genever, behoorlijk waren ter hand gesteld. Zij toonden met hunne boeken aan, dat de Sha, bij wijze van kwitantie, die sommen grootendeels eigenhandig in het kasboek had geboekt.

Aan de verklaringen dier getuigen sloten zich de opgaven der getuigen Wegener en Reigersma aan, welke onder eede mededeelden, dat geene invoerrechten voor de boven vermelde kelders genever waren betaald.

En toch waren ze ingevoerd en goed en wel in de pakhuizen der firma Winsser, de Lange & Co. ontvangen.

Volgens de getuigen Wegener en Reigersma, moet blijkbaar hier ongluiking van een paar recherche-beambten hebben plaats gehad.

Zoo werden 900 kelders ter sluis ingevoerd *ex Cornelia*. Toevallig vermeldde de algemeene aangifte betreffende de *Cornelia* ook 900 kelders minder, dan in werkelijkheid de in gemeld schip geladen partij bedroeg.

In dat schip waren 5000 kelders voor Winsser, de Lange & Co. De algemeene aangifte geeft slechts 4100 op.

De getuige Pesch, die de algemeene aangifte opmaakte, beweerde, dat die fout aan eene vergissing was toe te schrijven.

In allen gevallen is zeker, dat van die vergissing is gebruik gemaakt en juist de 900 kelders, welke niet op de algemeene aangifte voorkwamen, blijkens de boomwachtersboeken, zonder passen zijn ingevoerd.

Een tweede partij van 500 kelders werd nageneog op dezelfde wijze, zonder betaling van regten, ingevoerd.

De getuige Pesch, die ook hier de algemeene aangifte opmaakte, had zich wederom vergist en 500 kelders te min op de algemeene aangifte vermeld. Hij had, dus verklaarde hij, bij het opmaken der algemeene aangifte, twee cognossemmenten, welke zeer dun zijn, te gelijk omgedraaid. Toevallig werden die 500 kelders ook ter sluis ingevoerd. Een en dezelfde loscedul voor 500 kelders deed tot dien einde tweemaal dienst. De overige clandestien ingevoerde partijen genever werden eerst geëntreposeerd, daarna uitgevoerd als bestemd voor de Westkust van Borneo en voor Riouw en van de reede, zonder betaling van regten, binnengesmokkeld.

De beklagde beweerde in alles gehandeld te hebben op bekomen last en ontkende alle schuld. De Raad overwoog, dat de beklagde hiervoor geen enkel bewijs bijbragt en dat die bewering in strijd was met het feit, dat hij, bij wijze van kwitantie, zelf de ontvangen sommen in het kasboek had geboekt.

Verder nam de Raad aan, dat de firma Winsser, de Lange & Co. hier de benadeelde partij was; dat de gelden, aan den beklagde ter hand gesteld, om daarmede invoerrechten te betalen, het eigendom bleven dier firma, zolang zij niet voor invoerrechten waren gestort; dat

het misdrijf, namelijk het misbruik van vertrouwen, voltooid was op het oogenblik, waarop de beklagde de hem toevertrouwde gelden ten eigen bate aanwendde en niet tot betaling der inkomende regten bezigde, zooals hem gelast was; dat zijne latere misdadige pogingen, om zijne firma voor die malversatiën schadeloos te stellen door clandestien invoer van een gedeelte der aangevoerde partijen genever, zijn eerste misdrijf niet ongedaan maken en dat het ongerijmd zou zijn, indien men aannam, dat de beklagde geen misdrijf pleegde, toen hij de gelden, voor invoerrechten bestemd, voor zich behield, alleen omdat hij die malversatie door latere onwettige handelingen heeft weten te verbergen.

BURGERLIJKE ZAKEN.

HOOG-GEREGTSHOF VAN NEDERL.-INDIE.

EERSTE KAMER.

Zitting van den 27sten November 1873.

Voorzitter Mr. F. Alting Mees.

Raadsheeren: Mr. Sibenius Trip, van Slingerland, de Groot en van der Hout.

DE CHRISTEN GEMEENTE TE DEPOK. — AFSTAMMELINGEN VAN VRIJGEGEVEN LIJFEIGENEN VAN DEN HEER CHASTELEIN.

De leden der Christelijke gemeente te Depok zijn vruchtgebruikers van het land Depok en als zoodanig regtgebonden op de schadeloosstelling, welke bij de onteigening van dit land ten behoeve van de Spoorweg-Maatschappij aan den eigenaar is toegekend.

Is het jaar 1714 vermaakte de toenmalige Raad van Indie C. Chastelein aan zijne vrijgegeven en tot het Christendom bekeerde lijfeigenen en hunne afstammelingen het land Depok, nabij Batavia, om door hen ten eeuwigen dage ofte voor altijd te worden bezeten en gebruikt, onder verbod van vervreemding.

Bijna 160 jaren later werd een gedeelte van dat land onteigend ten behoeve van de Spoorweg-Maatschappij en overeenkomstig de ordonnantie op de onteigening ten algemeenen nutte, werd bij vonnis aan den eigenaar van den onteigenden grond eene schadeloosstelling toegekend.

Doch wie was de eigenaar van het land Depok en hadden de leden der Christen-gemeente aldaar, als afstammelingen der lijfeigenen van den heer Chastelein, geen regt op de ter griffie berustende schadeloosstelling?

De Raad van Justitie en het Hoog-Geregtshof beslisten, dat de leden dier Christen gemeente vruchtgebruikers waren van Depok en als zoodanig regt hadden op de schadeloosstelling, krachtens art. 42 der ordonnantie op de onteigening, waarbij is bepaald, dat de schadeloosstelling aan den vruchtgebruiker moet worden toegekend, indien deze, vóór de onteigening, het goed zelf bestuurde.

Het Hof, enz.;

Gehoord partijen;

Gezien de stukken;

Ten aanzien van de daadzaken:

Overwegende, dat bij vonnis van den Raad van Justitie te Batavia dd. 22 December 1871, gewezen tusschen de Weeskamer te Batavia, als door den Raad voornoemd aangewezen vertegenwoordigster der belangen van den heer J. F. de Witte van Schooten, betreffende een proces tot onteigening ten algemeenen nutte van 54102 □ Nederl. ellen of 7⁷/₈ bouwgronds, behoorende tot het land Depok, ten behoeve van de Nederlandsch-Indische Spoorweg-Maatschappij, onder anderen is bepaald, dat als schadeloosstelling voor den eigenaar van het land Depok zou worden uitgekeerd eene som van f 1,663.76, welke som ter griffie werd geconsigneerd;

Overwegende, dat de leden der door de thans geïntimeerde vertegenwoordigde Christen gemeente te Depok, als afstammelingen van de vrijgegeven tot het Christendom bekeerde lijfeigenen van den heer C. Chastelein, aan wien en wier afstammelingen bij diens testament van 13 Maart 1714 het land Depok is vermaakt om door hem ten eenwigen dage ofte voor altijd te worden bezeten en gebruikt, onder verbod van vervreemding; vermeenende regt te hebben op de bovenvermelde schadeloosstelling, op grond, dat zij omstreeks 160 jaren tot op den huidigen dag ongestoord het regt van vruchtgebruik op het land Depok hebben uitgeoefend en dat zij hetzelfde al dien tijd hebben bestuurd en zich beroepende op art. 42 van de ordonnantie op de onteigening ten algemeenen nutte (Staatsblad 1864 no. 6), de Weeskamer voornoemd hebben gedagvaard ter rolle van den Raad van Justitie te Batavia en ten dienenden dage geconcludeerd: hen bij vonnis te verklaren geregtigd tot het zich doen uitkeeren door den griffier van de bij vonnis van den Raad dd. 22 December 1871 aan den eigenaar van het land Depok toegekende schadeloosstelling, met bevel, dat de gedaagde deze uitkeering zal gehengen en gedoogen en veroordeeling van de requiranten in de kosten van het geding;

Overwegende, dat de gedaagde zich tegen deze vordering heeft verzet en onder erkenning der door de eischer bij dagvaarding gestelde feiten, heeft beweerd, dat deze als vruchtgebruikers onderwerpelijk geen regt van vordering hebben, maar dat zij moeten bewijzen eigenaars te zijn van het land Depok, op welken grond zij heeft geconcludeerd tot niet ontvankelijk verklaring, immers ontzegging van den eisch cum expensis;

Overwegende, dat daarop de Raad van Justitie te Batavia bij zijn vonnis dd. 20 Junij 1873 de door de eischers ingestelde vordering, overeenkomstig de door hen voorgebragte sustenuen, heeft toegewezen, met veroordeeling van de gedaagde in de kosten;

Overwegende, dat de appellante, zich met die uitspraak bezwaard achtende, daarvan is gekomen in hooger beroep en heeft beweerd, dat de ingestelde actie aan de gedaagden, thans geïntimeerden niet kan competeren, omdat zij niet door hen is ingesteld namens de lijfeigenen van den heer C. Chastelein of hunne afstammelingen, maar als vertegenwoordigende het bestuur van de Christen gemeente te Depok en dat in ieder geval die actie niet kan worden toegewezen op grond van eenwigdurend vruchtgebruik, omdat dit regt in het oud-Hollandsch, noch in het hedendaagsch regt bestabaar is en overigens, persistentie bij het in eerste instantie aangevoerde, heeft geconcludeerd tot niet ontvankelijkheid, immers ontzegging van de ingestelde vordering, met veroordeeling van de geïntimeerden in de kosten der beide instantien;

Overwegende, dat de geïntimeerden bij breedvoerig gemotiveerde conclusie van antwoord in appel, het in eersten aanleg gewezen vonnis hebben verdedigd en geconcludeerd tot bekrachtiging van hetzelfde, met de kosten;

Overwegende, dat partijen vervolgens hare sustenuen nader mondeling hebben toegelicht en verzocht regt op de gediende stukken;

Ten aanzien van het regt:

Overwegende voornamelijk, met betrekking tot het voorgestelde middel van niet ontvankelijkheid, dat, nu de appellante in eersten aanleg heeft erkend het door de thans geïntimeerden bij introductieve dagvaarding gestelde feit, dat de op het land Depok gevestigde Inlandsche Christen gemeente bestaat uit de afstammelingen van de vrijgegeven lijfeigenen van den heer C. Chastelein, zij thans in hooger beroep niet kunnen beweren, dat de onderwerpelijke actie, namens die Christen gemeente ingesteld, niet zou zijn admissibel;

Overwegende, dat mitsdien het voorgestelde middel is ongegrond;

Overwegende voorts, dat, bij vonnis van den Raad van Justitie te Batavia dd. 22 December 1871 aan den eigenaar van het land Depok is toegekend eene som van f 1,663.76 als schadeloosstelling voor de onteigening, en

dat de uitkeering daarvan wordt gevorderd door de

oorspronkelijke eischers, thans geïntimeerden, als vruchtgebruikers;

Overwegende, dat mitsdien onderwerpelijk te beslissen valt of hun in die hoedanigheid de aan den eigenaar toegekende schadeloosstelling kan worden toegewezen;

Overwegende, dat de geïntimeerden hunne hoedanigheid van vruchtgebruikers ten processe voldoende hebben bewezen en het almede consteert, dat zij als zodanig vóór de onteigening het land Depok gedurende eene reeks van jaren tot op den huidigen dag hebben bestuurd;

Overwegende, dat bij art. 42 van de ordonnantie op de onteigening ten algemeenen nutte (Staatsblad 1864 no. 6) is bepaald, dat de schadeloosstelling voor het onteigend goed aan den vruchtgebruiker moet worden uitgekeerd, indien hij vóór de onteigening het goed zelf bestuurde;

Overwegende, dat hieruit volgt, dat de geïntimeerden ten volle aanspraak hebben op de uitkeering van de bij het vonnis van den Raad van Justitie dd. 22 December 1871 aan den eigenaar van het land Depok toegekende schadeloosstelling en mitsdien het vonnis a quo op dien grond behoort te worden bekrachtigd; Gelet op de aangehaalde wetsbepaling en art. 58 van het Reglement op de Burg. Regtsvordering;

Regtdoende:

Doch te niet het appel; bekrachtigt het vonnis, waarvan appel;

Veroordeelt de appellante ook in de kosten, in hooger beroep gevallen;

Aldus gedaan, enz.

OVERTREDINGZAKEN.

HOOG-GEREGTSHOF VAN NEDERL.-INDIË.

EERSTE KAMER.

Zitting van 16 September 1873.

Voorzitter: Mr. F. Alting Mees.

Raadshereen: Mrs. Essers, van Slingerlandt, de Groot en van der Hout.

Verboden opkoop van koffij. Getuigen, welke bij de oet niet zijn uitgesloten van het afleggen van getuigenis, moeten onder eede worden gehoord.

De regter is niet bevoegd dergelijke personen buiten eede te hooren, op grond, dat zij in de zaak betrokken zijn.

De Officier van Justitie te Samarang, R. O. appellant, contra

H. de la Bretonnière, geappelleerde.

In nummer 533 van het Weekblad is het vonnis van den Raad van Justitie te Samarang opgenomen, waarbij H. de la Bretonnière werd vrijgesproken van de hem ten laste gelede overtreding, namelijk inkoop van koffij, welke aan de Regering moest worden geleverd. Zoodaas bekend is, wordt bij staats-bl. 1836 no. 34 bepaald, dat alle koffij, niet afkomstig van particuliere landerijen, uitsluitend aan het Gouvernement moet worden verkocht.

Het koffijmonopolie eischt zulk een gebod; vandaar is het op straffe van gevangenis en boete verboden dergelijke koffij op te koopen.

De beklagde had, in strijd met die bepalingen, koffij van Inlanders opgekocht.

De Raad van Justitie te Samarang weigerde de verkoopers als getuigen onder eede te hooren en sprak daarna den beklagde vrij, op grond van gebrek aan bewijs. In appel werd beweerd, dat de Raad ten onrechte geweigerd had die verkoopers onder eede te hooren, omdat de regter niet bevoegd is willekeurig te beslissen, welke personen wel en welke niet onder eede mogen gehoord worden. Ieder, die niet is uitgesloten, moet als getuige onder eede worden gehoord. De hoogere regter vereenigde zich met die zienswijze en hoorde de verkoopers als nog onder eede.

Het Hof, enz.;

Gelezen het vonnis, op den 19den April 1873 door den Raad van Justitie te Samarang in eersten aanleg, regtdoende in zaken van overtreding, gewezen tegen Henri de la Bretonnière, waarbij de beklagde is vrijgesproken van de tegen hem ingebrachte beschuldiging, als zou hij in den vroegen morgen van den 4den Augustus 1872 van de sentono locrahs van Loemahireng en Barang-Djoerang, met name Setjoleksono en Resodiwiro, respectievelijk circa twee en anderhalf pikols koffij hebben gekocht en door zijnen mandoer doen koopen, wetende, dat die koffij, ingevolge de bestaande bepalingen, aan het Gouvernement van Ned. Indië had moeten worden geleverd, met be-

vel, dat hij, indien hij in hechtenis is, dadelijk op vrije voeten zal worden gesteld, ten ware hij om andere redenen in hechtenis behoort te blijven, en veroordeeling van den lande in de kosten van den processe;

Gelezen de acte van het op den 5den Mei 1873 door den Substituut-Officier van Justitie bij den Raad van Justitie te Samarang ter Raad's griffie aange- teekend hooger beroep;

Gehoord het rapport van den Raadsheer Mr. W. E. van der Hout;

Gehoord de voorlezing van de in eersten aanleg afgelede getuigen verklaringen, alsmede die van de ter terechtzitting van het Hoog-Geregtshof gehoorde getuigen;

Gehoord den Advocaat en Prokureur Mr. C. H. Henny, als speciale gemachtigde van H. de la Bretonnière, concluderende, dat de beklagde ter zake van de hem ten laste gelede feiten moege worden vrijgesproken;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn bij monde van den Advocaat-Generaal Mr. W. de Gelder namens den Procureur-Generaal uitgebragt requisitoir, strekkende: dat de beklagde, thans geappelleerde, met vernietiging van het vonnis, waarvan appel, zal worden schuldig verklaard aan den hem ter eerste instantie ten laste gelede overtreding van staats-bl. 1836 no. 24 ten derde, in verband tot het bepaalde bij staats-bl. 1872 no. 146 en deswege zal worden veroordeeld tot gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en de betaling eener geldboete van ten hoogste f 1000.—, met verbeurdverklaring der achterhaalde koffij en met bepaling, dat de veroordeelde, bij niet voldoening der geldboete, in grijzeling zal worden gehouden gedurende eene maand voor elke verschuldigde f 200.—; voorts den veroordeelde zal verwijzen in alle kosten van het geding, zoo in eersten aanleg, als in hooger beroep;

Overwegende, dat de Raad van Justitie te Samarang terecht als wettig en overtuigend bewezen heeft aangenomen, dat er den 4den Augustus 1872, op last van de getuigen Ressoediwiro en Setjoleksono, door de getuigen Kromodongso, Nojdongso en Soero Imah en hunne makkers, een partijje koffij, die wederrechtelijk aan de levering van het Gouvernement was onttrokken, is getransporteerd geworden van de dessa Barang-Djoerang en Lemalireng naar het perceel Kalie-Oelo, alwaar de beklagde administrateur was;

Overwegende, dat, vermits de getuigen Ressoediwiro en Setjoleksono ter zake buiten eede waren gehoord, de Raad van Justitie als niet bewezen heeft aangenomen, dat die clandestiene koffij zou zijn opgekocht door beklagde, dan wel op zijn last door zijnen bediende Singoredjo;

Overwegende echter, dat thans, nadat met toestemming van den hooger regter, vernoemde Ressoediwiro en Setjoleksono ter terechtzitting van het Hof ter zake onder eede hunne verklaringen hebben afgelegd, en des beklagden bediende Singoredjo mede terzelfder terechtzitting is opgeroepen en onder eede als getuige is gehoord, het wettig en overtuigend bewijs is geleverd, dat beklagde zich aan de hem ten laste gelede overtreding heeft schuldig gemaakt;

Overwegende toch, dat de getuigen Setjoleksono en Singoredjo pertinent hebben verklaard, dat, nadat de bedoelde partij koffij in het achterhuis te Kalie-Oelo, alwaar beklagde tegenwoordig was, was aangebragt, zij is gewogen in het bijzijn van beklagde, die zelf aantekening van het gewigt hield; terwijl nog de getuigen Ressoediwiro en Setjoleksono hebben verklaard, dat zij van den beklagde zelve, de eerste door tusschenkomst van den bediende Singoredjo, betaling van de door hen aan den beklagde geleverde koffij hebben bekomen, welke verklaringen door de getuigen Singoredjo en Kromodongso zijn bevestigd;

Overwegende, dat uit de omstandigheden, waaronder die verkoop heeft plaats gehad, gevoegd bij het ten processe bewezen feit, dat de bedoelde koffij aan het Gouvernement moet worden afgeleverd, voldoende blijkt, dat de beklagde desbewust heeft gehandeld;

Overwegende, dat mitsdien, met vernietiging van het vonnis des eersten regters, de beklagde alsnog aan de hem ten laste gelede overtreding behoort te worden schuldig verklaard en deswege veroordeeld;

Overwegende, dat de verzochte verbeurdverklaring ten deze niet kan worden toegewezen, vermits niet blijkt, dat de bedoelde koffij is aangehaald;

Gelet op de artikelen 194 seq. en 411 van het Reglement op de Strafvordering enz., alsmede op het bepaalde bij staats-bladen 1833 no. 7, 1836 no. 24 en 1872 no. 146;

Regtdoende:

Vernietigt het op den 19den April 1873 door den Raad van Justitie te Samarang tegen den beklagde, thans geappelleerde, in hoofde dezes gewezen vonnis;

Verklaart den beklagde, thans geappelleerde, H. de la Bretonnière, schuldig aan overtreding van het bepaalde bij staatsblad 1836 no. 24 ten derde, in verband met het Gouvernements besluit van 24 Augustus

1872, opgenomen in het staatsblad van dat jaar sub no. 146;

Veroordeelt hem overzulk tot de straf van gevangenis gedurende eene maand, alsmede tot de betaling eener geldboete van f 1000.—;

Verstaat, dat de beklagde, thans geappelleerde, bij niet voldoening der hem opgelegde geldboete, in grijzeling zal worden gehouden gedurende den tijd van vijf achtereenvolgende maanden;

Veroordeelt den beklagde, thans geappelleerde, alle de kosten van het geding, zoo in eersten aanleg als in hooger beroep gevallen;

Aldus gedaan, enz.

STRAFZAKEN.

RADEN VAN JUSTITIE

RAAD VAN JUSTITIE TE SOERABAYA

Zitting van 1 November 1873.

Voorzitter: Mr. L. Hovy.

Regters: Mrs. Stam en Redeker.

Is eene firma een zedelijk ligchaam? JA. Kan een zedelijk ligchaam zich aan misdrijf of overtreding schuldig maken? NEEN.

Is eene dagvaarding, in overtredingszaken uitgebragt, nietig, wanneer de leden eener firma gedagvaard zijn en de overtreding aan de firma zelve wordt ten laste gelede? JA.

Beklaagden: P. W. de Rijk en A. G. R. de Rijk, leden eener firma Gebroeders van Delden & Co.

De Raad, enz.;

Gezien het requisitoir van dagvaarding der beklagde dd. 18 October 1873, aan hen bij deurwaarders exploit dd. 23 October 1873 behoorlijk beteekend;

Gehoord den gemachtigde der beklagden, voorstellende de exceptie van nietigheid van dagvaarding op grond, dat in het requisitoir van dagvaarding niet zou zijn uitgedrukt het den beklagden ten laste gelede feit, cum expensis;

Gehoord den Officier van Justitie, concluderende tot verwerping der voorgestelde exceptie en last on met de behandeling der zaak onmiddelijk voort te gaan;

Overwegende, dat art. 178 van het Reglement op de Strafvordering onder anderen op straffe van nietigheid voorschrijft, dat het requisitoir van dagvaarding moet inhouden den naam en de voornamen van den beklagde, zoodmede eene opgave van het feit, den beklagde ten laste gelede;

Overwegende, dat wel is waar bij het onderwerpelijke requisitoir als beklagden zijn gedagvaard Franciscus Willebrordus de Rijk en Alphonus Gregorius Richardus de Rijk, in hunne hoedanigheid van leden der bij gevestigde firma Gebroeders van Delden, doch daarbij niet aan hen persoonlijk, maar aan hunne firms ten laste gelede, in strijd met het bepaalde bij art. 24 van de publicatie van den 28 Augustus 1818 No. 58, vuurwapenen binnen het tolgebied van Java te hebben ingevoerd, welken invoer verboden was;

Overwegende, dat eene firma als zedelijk ligchaam zich niet aan overtreding of misdrijf kan schuldig maken, maar volgens algemeene rechtsbeginselen elk individueel lid van een zedelijk ligchaam of firma strafrechtelijk slechts aansprakelijk is voor misdrijven of overtredingen, door hem persoonlijk gepleegd;

Overwegende, dat alzoehet ten deze afgebragt requisitoir van dagvaarding niet inhoudt een aan eene bepaalden beklagde ten laste gelede feit en mitsdien als niet voldoende aan het bepaalde bij aangehaald art. 178 van het Reglement op de Strafvordering moet worden nietig verklaard;

Gelet op de aangehaalde wetsbepalingen en art. 411 van het Reglement op de Strafvordering;

Regtdoende:

Verklaart nietig het bij exploit van den 23 October 1873 aan de beklagden beteekend requisitoir van dagvaarding, dd. 18 October bevorens;

Verstaat, dat de kosten zullen komen ten laste van den lande;

Aldus gedaan, enz.

MILITAIRE ZAKEN.

KRIJGSRAAD TE SOERABAYA.

Zitting van 30 April 1873.

Voorzitter: Majoor van Son.

KRANKZINNIGE. -- MISHANDELINGEN, GELEPRED DOOR EEN ZIEKENOPPASSER.

Begaat een militair ziekenoppasser, die eenen krankzinnigen Officier, aan zijne zorgen toevertrouwd, plagende wijze water over het hoofd giet, hem zijn eelen ontnemen met de sport van een stoel drijft, nitscheldt voor „swaap lap”, een doosje blauwe zalf op pomade geeft, niet becom laat eerevenen, enz. enz., daardoor insubordinatie?

Beklaagde: Louwe Koot.

Een krankzinnig officier, welke in het Hospitaal is